

בעלת מועדון ארבל רצוי — על החורבות

ציפ, באו מייד ותכרו את המקום, והקימו את חברת חומות עכו בע"מ. הם היו אנשים נחמדים מאד וידעו שרק עכו הרוסה יפה תמצא חן בעיני התיירים. וזה חשוב מאד לקופת המדינה.

בבוקר לקחו פועלים וניגשו בשימחה לה' רוס את המיגל הצלבני בורג' אסולטאן והחאן אשורדה. **לעשות מעכו ביראם.** זה לא היה קשה במיוחד, ולאט לאט התחילה החומה של מסדרי אבירי המאה ה-13 לקבל צורה אלגנטית של אבירי מיסדר הקאבארטים של המאה ה-20.

בכל זאת לא היתה הממשלה מרוצה מהם, מפני שהם הרסו את המקום לא בסיגנון שהיא רצתה. הם למשל, עשו חור בחומה ובנו את מועדון הלילה במגדל הצלבני, במקום על גג החאן, כמו שהממשלה רצתה. בנו חדרי נוחות יפים על החומה ולא מתחתיה. הוסיפו ריפפת בטון במקום ריצ' פת אבן חדשה. ובכלל לא היו עיקביים באופן מיוחד, אף על פי שהמטרה היתה רצויה: לעשות את המקום יפה.

השינויים הקטנים האלו גרמו קצת ל- סניכוסים ולהשמצות אינמות. אבל עכו זה מקום נעים בכל המובנים. אנשים התחילו למות מקינאה כשראו איך הארבלים ולוריא הורסים, ומפתחים יפה את ענף התיירות. למה הם כן ואנחנו לא? מיד באו ישראלי מצרפת, צבי אמיתי שמו, במאי סרטים אחד, שאמר, "גם אני רוצה. אני יהודי, לא?" הוא העדיף ללמוד ולחקן דתקא את המקום הע' תיק עליו המסעדה של אבו כריסטו.

חומות עכו בע"מ התחילו לצעוק עליו חמס. רק לנו מגיע להרוס את עכו, צעקו, היינו הראשונים במקום וזה הרעיון שלנו, כמעט. עוד הם צועקים על אמיתי, פתאום בא עוד אחד וטען שגם זכותו לעשות מעכו ביראם. שמו היה יצחק שילה, שחקן התיאטרון החיפני.

היה מזל שדחקא במקרה הזה הממשלה רצתה להיות פיר, עשתה מכירו על השטח שלי המסעדה, והשלישי זכה, בעצם מפני שהיה לו מיליונר אמריקאי. פתאום בא אבו כריסטו עצמו והעז לתבוע זכות ראשו' נים: "זה השטח שלי. במשך שנים אני משתמש במספרך הנה מה פתאום אתה נדחף לזי? שילה אמר לו לפנות בתלונות לממשלה. זה שקבעה, לא? לאבו כריסטו לא היה ראש לתלונות. בלילה התפרק לשטח המגודר של שילה, העמיד שם שול' חנות וכסאות, והוציא בבוקר צו מניעה.

כך הוקפאה תוכנית ההריסה הנפלאה של אתר נוסף בעכו לזמן בלתי מוגבל. **חגורת צניעות בקיץ.** אבל כמובן לא של מיגל בורג' אסולטאן החלוצים לוריא—ארבל יודעים לעשות עסק. יום בהיר אחד, לפני שבועיים, פתחו בהרצה של מועדון חומות עכו, ברחוב סאלה אדין, הביאו תזמורת, נאיון, טבח בבית דולפין, הביאו את ודה, שולה וצפרירה ואלהיה מכסית, ועוד כמה תושבים של דיזונגוף, שהיו גרים בדרך-כלל בבית הארבלים מ-9 ערב עד הבוקר. קאטי מטמור תפרה, כמובן, למארחות שמלות שק בזי. וזה הארבלים חיתרו, לעת עתה, על הלבשת המארחות בבגדי צלבנים, כמו שהיה בתכ' נית. אולי מפני שבקיי זה די הם ואכזרי לחגור חגורות צניעות. אבל במרתף המבי' (המסך בעמוד 15)

קרקע היה בגלל החברה בה מסתובבת האשה הצעירה, שלא נשאה חן בעיני הבעל. השניים החליטו להיפרד כדידים טובים ובשקט.

תוכיה שאתה — אתה. פרשת גירור שיהם הינה מהדורה מחודשת של שירו של יל"ג, קוצו של יוד. המספר את תלאר' תיה של בת-שוע העגונה, אשר זכתה סוף-סוף לקבל את הגט המיוחל מעבר לים. אך בת-שוע היפה אינה זוכה להשתחרר מי' ככלי ענינותה. רב העיירה אינו יודע להת' ליט אם יש צורך באות יוד בשם הלל, הבעל, אם לא. על קוצו של יוד מתנפץ אושרה של בת-שוע.

תלמידי התיכון, המחייכים לתלאותיה ו- רואים בהן זכות של ימים חשובים שחלפו ואינם, יחייכו פתוח להיחכך שהסיפור חוזר ומתרחש במהדורות מודרניות. כך אירע לבני הווג אברמוביץ. לאחר שנשתיימה סידרת השאלות שהוצגו לתהי, פנו הרב' נים ליוסף. שאלתם הראשונה היתה: "האם יש לך כינויים נוספים על שמך המקורי?" בתמימותו השיב יוסף, כי יש חברים הי' מכנים אותו גם בשם יוסי.

הצהרה זו הפכה את הקערה על פיה. "באם קוראים לך גם יוסי", אמרו לו הרבנים, "מאין לנו שאתה לא יוסקה, יר' סיניו ועוד?" יוסף נאלץ לדחות את הגירושין. לפגישה הבאה עם בית-הדין הרבני לגירושין יצ' טרף להביא עדים מכיירים אותו ואת אש' תו, אשר יעידו שבועה שהוא אינו יוסקה או יוסלה, אלא בעלה אמיתי של תמי.

עכו

נתח פלאסטי לעכו

השבוע נפתח, מועדון הלילה הראשון בעכו, כבעשורת הצעיר נחום ארבל, אשתו, פמלת המשטרה לשעבר, עמריה, ונורמא דוריא, מבעלי "בית דולפין". על המקום מדרווחת ככתב, "העולם הזה":

היו ילדים טובים, תבלעו את הבננה, ו- תשמעו סיפור יפה.

יום אחד, לפני שלוש שנים, השמש זרחה והיה נורא נחמד ולא היה כלום. פתאום קפץ משוגע אחד וצעק מצאתי-מצאתי. תיכף רץ לכל החברים שלו בממשלה ו- סיפר להם שמצא עיר חדשה בישראל, ש- קוראים לה עכו. בהתחלה אפילו לא האמינו לו. אבל הוא הוכיח להם בגלויות דואר צביוניות אופסט על גבי נייר. "טיפש", הם אמרו לו, "למה לא מצאת קודם?" והלכו מייד לבדוק את המצב ו- לראות מה לעשות בנידון.

בנו בעכו משרד, הביאו אוריקלים, היס' טוריונים וקצת ארכיאולוגים. עשו סקר גדול ומצאו דבר נורא — שבעכו יש יותר מדי עתיקות. אי-אפשר להשאיר את המקום כמו שהוא, הם אמרו, קצת התחש' בות בחיירים. האחרים נמצאים במצב יותר מדי טוב וזה משעמם, ולא מעשי, ואין מה לאכול ואיפה לרקוד. צריך לקרוא להון הפרטי, שיהרוס כמה מהם.

אף אחד לא קרא לצייר נחום ארבל, לאש- תו עמליה ולמיליונר הדרום-אפריקאי מ- שביציון, נורמאן לוריא. אבל הם היו חלו-

משלחות. "לא כדאי לעשות משפט מדבר כזה", אמרו לו. "לא צריך לעשות רושם כאילו קרה עוד פעם משהו בכפר-קאסם." בלחצם, ואחרי שהבטיחו לו כי לבנו תוסדר עבודה קלה שתהלוך את מצבו הבריאותי, הסכים האב לחת' על התביעה. בינתיים חזר סמעיל פרפור לביתו. לי עבודה אינו יכול לצאת ואת העבודה ש- הובטחה לו לא קיבל. אולם הוא אינו מעז להתאונן. הוא יודע כי יכול היה להיות הרבה יותר גרוץ. כי כשהיה סמעיל בן תשע, נהרגה אמו, במה שמכונה כיום "הטרגדיה של כפר-קאסם".

אכזיב

גירוש מגו-העדו

צעירה צרפתייה הסתובבה השבוע בארץ, ולא ידעה אם תוכל לשוב לארצה או לא. שמה מאריאן איגלה, והיא סטודנטית פארי- סאית בת 23, שהגיעה במסגרת הטיולים ה- קבוצתיים של מועדון הים התיכון באכזיב. היא שילמה כ-1100 ליי עבור בילוי של של שבועיים במועדון, ודמי-סיסה מפאריס וחזרה. אולם עוד בפאריס הודיעה למשרדי המועדון, כי תרצה אולי להאריך את שהותה בארץ. בשבוע הראשון באכזיב גילתה, כי חלה טעות ברישום מועד טיס' תה בחזרה. היא פנתה לאחראית על סידורי הטיעה במועדון, וזו מחקה אותה מרשימת הנוסעים של אותו תאריך.

מאריאן לא קבעה מועד חדש לטיסה, מאחר שלא ידעה מתי בדיוק תרצה לשוב לפאריס. "אינני יכולה להבטיח לך מקום טיסה בשבועות הקרובים", הודיעה הפקידה, "אבל בוודאי יהיה מקום פנוי עד סוף ה' עונה".

מכל מקום, הוסבר לה, שמורה לה זכות הטיסה בחזרה, עד סוף ספטמבר. **"מקום שמור למחר."** כחום שבועיים החליטה מאריאן חומת-השיער, כי היא רוצה להישאר עוד בישראל, חיפשה מקום זול יותר מן המועדון הצרפתי הסגור. מכרים ישראלים סיפרו לה על אכזיביתו של אלי אביבי, בחלק הצרומי של כפר אכזיב.

מאריאן ארזה את הפציה, עברה להת' גורר באכזיביתו של אביבי.

לפתע נקראה אל מנהל המועדון הצרפתי. "שמרנו לך מקום במטוס של מחר", ה' ידעה, "אם לא תוסי, אינני מבטיח לך שתוכלי לחזור אתנו". היא לא רצתה לנסוע למחרת. המנהל, אבנר, ניסה לשכנעה: "המקום שאת נמצאת בו עכשיו הוא מקום מופקפק. המשטרה עורכת שם חקירות כל הזמן. תהיי מער' רבת בעניינים לא נעימים. אני מייצ' לך שתוסי מחר".

המשטרה מתערבת. עוד באותו יום שבת הופיע גיפ של משטרת נהריה. "הראי לי את דרכונך", ביקש הקצין. הוא בוח את האשרה הישראלית הטבועה בו, ש' אמרה כי מותר לה לשהות שלושה חודשים בישראל, כתירת. האשרה הזאת טובה רק אם את נשארת במועדון הים התיכון. פסק לבסוף הקצין. "עליך לעזוב מייד את הארץ, או לקבל ויזה חדשה בעכו". היא הבטיחה לנסוע למחרת בעכו. להס' דרת האשרה הדרושה. אך הקצין חזר מאר' חר בלילה, לאחר שהירהר בהתלטתו, ה' ידעה, כי בעצם, אין צורך שתיסע לעכו. האשרה שבידה טובה לכל מקום בישראל.

פקיד המועדון הופיע אצלה, ניסה משך שעה שלמה לשכנעה שתיסע — או שת' תום על מכתב שהיא מוחרת על זכותה לטוס בחזרה במטוס של המועדון. "המש' טרה העשה לך צרות", הבטיח, כאילו מנהל מועדון הים-התיכון מחזיק את משטרת יש' ראל בכיסו. מאריאן עמדה בסירובה.

למחרת המריא המטוס מפאריס. מאריאן נסעה לחיפה, אל עורך-הדין בן-עמי גורביץ. היא רצתה לדעת, איזו זכות יש למועדון הים-התיכון להשתמש בכרטיס-הטיסה שלה כדי לנהל מלחמה באלי אביבי, על כי מקר' מו משך אורחים שבאו מצרפת?

דת

יוסלה עלינו!

כשיניגשו בשבוע שעבר תמי ויוסף אבי רמוביץ לרבנות לקבל גט, לא תארו לעצמם שיהיה עליהם להמשיך ולחיות כמר ומרת אברמוביץ.

תמי (23), צעירה מלבלבת ואורחית-קבע בקו שבין קיפורניה וכסת בתל-אביב, יחד עם אחותה התאומה רינה, נישאה לפני כ- שנה למתופף התזמורת של מלון דג, יוסי אברמוביץ.

לאחר שנה של חיים משותפים, החליט הזוג כי הנסיון החברתי נכשל. עיקר ה'

הם, בלבוב, במפעלי דאון, וההוראות בגר' מנית הפכו את עבודתו לסיוט. הם החלו לחקור למי מיועד המשלוח. הסתבר שהם ובתי-החרושת כיתן דימונה, א.ב.ג. ומיפעל בסביבות הרצליה עובדים בשביל הצבא המערב-גרמני.

מדווח כתב, "העולם הזה" שי נשלח לכתיבה-חרושת:

הדבר הראשון שצד את עיני היו ערמות גבוהות של חגור-קרב בצבע ירוק זית, ה' נמצא בשימוש בצבאות מערב-גרמניה. לידן היו רכונים פועלים, שעבדו בשקיי' דה, בשית הסרט הנע.

כיוונתי את המצלמה, כשלפתע צצו לפני שני גברתיים, האחד גבוה, שערותיו משור' חות בשמן, והשני בעל קרחת. הקרח כיסה בידו את עדשת המצלמה וניסה לחטפה. לאחר מאבק קצר, שהתפתח בינינו, נשארה המצלמה ביד.

השניים שלפו תעודות, הראו שהם אנשי שרות-הבטחון. הם דרשו ממני להזדהות. לאחר עיון מדוקדק בתעודות הזהות וה' עתונאי שלי, דרשו ממני להסתלק, בהכרי' זם על בית-החרושת כשטח בטחוני כגור.

נותרה לי עוד דרך אחת — הכניסה ה' אחורית, אשר עליה, משום מה, לא הפקיד הש.ב. שומרים. נכנסתי ישירות לחדרו של מנהל המפעל. בחדר, הנמצא בקומה השניה, עמד המנהל, כשהוא משקיף למטה על עבודת התופרים. הוא סרב לומר לי מה שמו, אף זאת מטעמי בטחון, כנראה. לאחר שהזדהיתי, מיהר לקרוא לצמד ידי' דיו התחיקים, אשר בכוחות משותפים הצ' ליחו להוציא אותי מן החדר. לפרידה אף לא שכחו להבטיח לי נאמנה, כי אם אחזור בשלישית, "ישברו לי את הפרצוף".

בדרך צאתי ניסיתי לדבר עם מספר עוב' דים שהתקבצו סביבי. עוד לפני שהספקתי לפצות את הפה, גער בהם הקרח, ציחה עליהם לחזור לעבודה.

הפעם היו השניים חכמים יותר. הם ליה אותו אחר כבוד עד תחנת האוטובוס, ה' נמצאת הרחק מן המפעל, והמתינו עד ש' געלם האוטובוס מעיניהם.

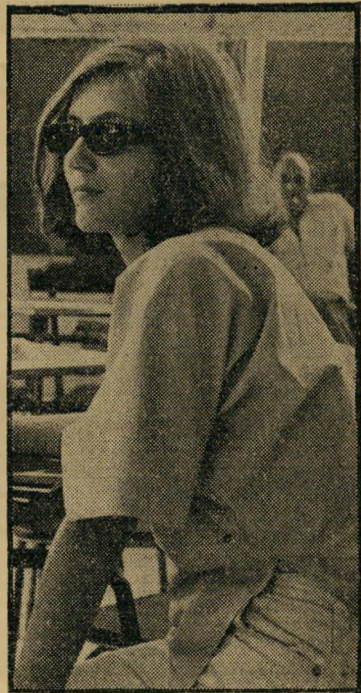
כפר קאסם

פירפורי פרפון

הגיפ של משמר הגבול נעצר ומתוכו קפצו חובשי הכומחות הירוקות. הם מיהרו לעברה של דמות שהתנועעה בקרבת הגבול. היה זה צעיר ערבי, כבן 15.

"מה אתה עושה כאן?", שאל הנער. "אני מכפר קאסם", השיב סמעיל סלים פרי' פור, אולם כשנתבקש להראות תעודת זהות, השיב להם: "אני עוד צעיר, אין לי תעודה, אבל קחו אותי לכפר ושם יגידו לכם".

במקום תשובה הומטרו מכות על הנער, כדי לשכנעו להתמודד לזהותו האמיתית. כשהובל סמעיל אחר-כך לבית-החולים, הת' ברר כי אכן הוא תושב הכפר. התברר גם, שנגרמה לו חבלה חמורה בעמוד-השידרה. **לא כדאי.** אביו הזקן של סמעיל החליט לתבוע פיצויים ממשמר הגבול על החבלות שנגרמו לבנו, באמצעות עורך-דין. אולם כשנודע הדבר לנכבדי הכפר, שיגרו אליו

מתגרשת אברמוביץ אסור בגלל הכינויים